

NABUCCO

Giuseppe Verdi 1813-1901

Libretto af Temistocle Solera

Opera i 4 akter sunget på italiensk

Uropført La Scala 9. marts 1842.

Uropført på Hofteatret i København 1845, italiensk gæstespil.

Optagelse fra Opéra Royal de Wallonie-Liège 2016

Varighed: 2 timer:35 minutter

Co-operation: Tel Aviv og Opéra Royal de Wallonie-Liège

Dirigent: Paolo Arrivabeni

Instruktør: Stefano di Mazzonis Pralafra

Nabucco, konge af Babylon: Leo Nucci (baryton)

Ismael, nevø af kongen af Jerusalem: Giulio Pelligra (tenor)

Zacharias, jødernes ypperstepræst: Orlin Anastassov (bas)

Fenena, Nabuccos datter: Ná Wada Goldman (sopran)

Abigail, Nabuccos formodede førstefødte datter: Virginia Tola (sopran)

Operaen rummer vel nok operahistoriens berømteste kor "Va pensiore, sull' ali dorate" (fangekoret), der fik status som politisk manifest i et splittet Italien og kaldt "Den anden fædrelandssang". Ligeledes på baggrund af operaen blev "Viva Verdi" et politisk kampråb, det vil sige: Leve Victor Emanuel, konge af Italien. I denne fremragende udgave fra Opéra Royal de Wallonie-Liège 2016 skal vi se en af operaens kæmper, nemlig barytonen Leo Nucci som Nabucco.

Efter fiaskoen med sin anden opera "Un giorno di regno", havde Verdi besluttet sig til ikke at komponere mere og bad La Scalas impresario Merelli om at blive løst fra sin kontrakt (på tre operaer). Måneder senere fik Merelli Verdi til at gennemlæse en libretto, som Otto Nicolai, komponisten til "De lystige koner fra Windsor" (der opholdt sig i Italien på det tidspunkt) havde afslået at sætte i musik. Modstræbende satte Verdi musik til hele teksten. Operaen blev med det samme en kæmpesucces, og Verdi omtalte senere Nabucco som begyndelsen på sin kunstneriske karriere.

Det geniale ved Giuseppe Verdi ligger i de enorme dramatiske spændinger, der er tendensen i hans operaer, og den uimodståelige skønhed i melodierne. Nabucco (hans tredje opera), fortæller en berømt bibelsk episode og indeholder i sig efterspørgslen efter uafhængigheden for det italienske folk, der alt for længe havde været udsat for udenlandsk dominans. Blandt de menneskelige lidenskaber udtrykt i de fantastiske melodier, er et sublimt kor. Det er det jødiske folks nostalgiske sang for deres land. "Va pensiero, sull' ali dorate", denne blev et symbol på enheden hos det italienske folk. I dag har denne anden nationalsang krydset grænser og udtrykker smerten over al undertrykkelse.

Giuseppe Fortunino Francesco Verdi var italiensk romantisk komponist, der primært komponerede opera. Han var en af det 19. århundredes mest indflydelsesrige komponister. Han følger den franske og tyske indflydelse og bryder med sin tids bel-canto-klichéer og stiller sangen i musikdramaets tjeneste. Han komponerede blandt andet en række operaer med politiske budskaber. I 1850'erne opnåede hans kunst verdensry. Verdi var også en stor patriot og meget aktiv i processen for Italiens samling, der fandt sted i 1860. Han var deputeret i det første republikanske parlament i Torino 1850 og senere senator i Rom 1860. Han oplevede store kunstneriske sejre, men også kunstneriske nederlag og familiære tragedier, som han aldrig kom sig over. Verdi havde mere eller mindre trukket sig tilbage til sit landsted, da hans anden kone Peppina, Giulio Ricordi og Arrigo Boito fik lokket Verdi til at skabe sine ypperligste og bedste operaer, "Othello" og "Falstaff." En medvirkende årsag kunne være Verdis kærlighed til Shakespeare. Verdi var 80 da han skabte "Falstaff," som blev hans sidste opera.

Da Verdi engang blev spurgt om hvilket af hans arbejder han betragtede som sit største, svarede han "Det kan der ikke herske tvivl om, det er det hvilehjem for ældre musikere og sangere jeg har bygget i Milano." – Et storslået menneske, der afviste alt pomp og pragt, når det gjaldt ham selv.

Verdis værker opføres i operahuse over hele verden, ligesom temaerne fra nogle af hans værker for længst har slået rod i den folkelige kultur. Selv om hans arbejde er kritiseret for at bruge et almindeligt diatonisk tonesprog i stedet for et kromatisk og for at have en tendens til melodrama, dominerer Verdis mesterværker det almindelige operarepertoire 150 år efter at de blev komponeret.

Handlingen

Første akt: Jerusalem "*For jeg vender mig mod denne by til dens ulykke, ikke til dens lykke, siger Herren. Den skal gives i babylonerkongens magt, og han skal brænde den ned.*" (Jeremias' Bog 21:10)

Templet i Jerusalem

Jøderne bliver besejret, og Nabucco (Nebukadnezar) er klar til at indtage Jerusalem. Ypperstepræsten Zaccaria beder folket om ikke at fortvivle, men stole på Gud. Gidslet Fenena - Nabuccos yngste datter - kan endnu sikre freden. Zaccaria beder Ismaele, nevø af kongen af Jerusalem og en tidligere udsending til Babylon, om at tage sig af Fenena. Selv om Fenena og Ismaele elsker hinanden, opfordrer Ismaele - da de er blevet alene - hende til at flygte frem for at risikere sit liv. Nabuccos ældste datter, Abigaille, kommer ind i templet med soldater i forklædning. Hun elsker også Ismaele. Da hun opdager de to, truer hun Ismaele: Hvis han ikke opgiver Fenena, vil Abigaille beskyldes hende for forræderi. Kongen kommer ind (*Viva Nabucco*). Zaccaria trodser ham og truer med at dræbe Fenena med en dolk. Ismaele intervenserer for at redde hende. Nabucco reagerer ved at beordre templet ødelagt, og jøderne forbander Ismaele som en forræder.

Anden akt: Den vantro "*Herrens storm bryder frem med vrede, en hvirvelstorm, der hvirvler over hovedet på de ugudelige.*" (Jeremias 30:23)

Første scene: Paladset i Babylon

Nabucco er i krig og har udnævnt Fenena som regent i sit fravær. Abigaille har opdaget et dokument der viser, at hun ikke er Nabuccos sande datter, men en slave. Ba'als ypperstepræst kommer for at fortælle Abigaille, at Fenena har frigivet de jødiske fanger. De vil iværksætte et kup for at sætte Abigaille på tronen, mens de spreder et rygte om, at Nabucco er død i kamp. De forlader Abigaille.

Anden scene: En hal i paladset i Babylon

Zacharia venter Fenena. Hun konverterer til jødedommen, og Ismaele forsones med jøderne. Det kundgøres, at kongen er død, og Abigaille og Ba'als ypperstepræst kræver derfor, at Fenena overlader dem tronen. Helt uventet kommer Nabucco ind og håner begge parter, både Ba'al og hebræernes gud, som han har besejret. Han hævder selv at være en gud. Da Zaccaria gør indsigelser, beordrer Nabucco, at jøderne skal dø. Fenena siger, at hun vil dele deres skæbne. Da Nabucco gentager, at han nu er en gud, rammes han af et lyn og mister sin forstand. Han taber kronen. Abigaille samler den op.

Tredje akt: Profetien "*Derfor skal ørkendyr og hyæner bo der, strudse skal slå sig ned. Aldrig mere skal nogen bo der, i al evighed skal ingen leve der.*" (Jeremias' Bog 50:39)

Første scene: Babylons hængende haver

Ba'als ypperstepræst præsenterer Abigaille for jødernes og Fenenas dødsdom. Nabucco kommer sindsforvirret ind og kræver sin trone. Abigaille overtaler Nabucco til at underskrive dommen, men beder om, at Fenena må blive frelst. Han fortæller Abigaille, at hun ikke er hans sande datter, men en slave. Abigaille spotter ham og ødelægger det dokument, der beviser hendes sande oprindelse. Han forstår, at han nu er en fange, og beder for Fenenas liv. Abigaille jubler.

Anden scene: Eufrats bred

Jøderne længes efter deres hjemland og synger "Fangekoret". Zaccaria formaner dem igen om at være faste i troen: Gud vil ødelægge Babylon.

Fjerde akt: Det knuste gudebillede "*Bel er blevet til skamme, Marduk grebet af rædsel; dens gudebilleder er blevet til skamme, møgguderne grebet af rædsel.*" (Jeremias' Bog 50:2)

Første scene: Paladset i Babylon

Nabucco vågner og har genvundet sin styrke og forstand. Han ser Fenena blive ført til henrettelsesstedet i kæder. Han beder om jødernes guds tilgivelse og lover at genopbygge templet i Jerusalem og følge den sande tro. Han får følgeskab af en deling loyale soldater og beslutter at straffe forræderne og redde Fenena.

Anden scene: Babylons hængende haver

Netop som Zaccaria fører Fenena og jøderne til Ba'als alter, hvor de skal ofres, kommer Nabucco ind med sværd i hånd. På hans befaling bliver gudebilledet af Ba'al splintret. Nabucco fortæller jøderne, at de er fri, og at et nyt tempel skal bygges til deres gud. Abigaille kommer ind. Hun har forgiftet sig selv og udtrykker sin anger. Hun beder om tilgivelse for Fenena og dør. Zaccaria hylder Nabucco som Guds tjener og kongernes konge.

Om personerne

Paolo Arrivabeni er italiensk dirigent. Han har siden 2008 været musikchef for Opéra Royal de Wallonie i Liège. Hans fokus er på sit arbejde med operaerne fra det 19. århundrede, og især værker af italienske komponister som Rossini, Donizetti og Verdi. Han dirigerer også på verdens store operascener.

Stefano di Mazzonis Pralafra er italiensk instruktør. Han er kunstnerisk leder på Opéra Royal de Wallonie, Liège. I 1983 instruerede han sin første opera med stor succes. Siden har han som instruktør / designer, været inviteret til flere italienske operahuse og et utal af festivals. Han har produceret og præsenteret en lang række programmer på tv og radio (RAI).

Om sangerne

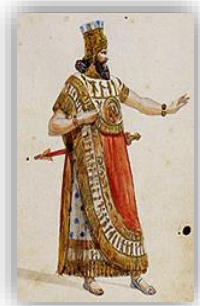
Leo Nucci er italiensk baryton. Han havde scenedebut som Figaro i Barberen fra Sevilla i Spoleto i 1967. Han sluttede sig til koret i La Scala i Milano, og fik sin solodebut i 1975, igen som Figaro. Hans karriere tog hurtigt en international drejning med debut på Royal Opera House i London i 1978, og på Metropolitan Opera i New York i Maskeballet i 1980, og andre store operahuse. Han er husket for berømte forestillinger i operaverdenen, heriblandt værker med Luciano Pavarotti, Joan Sutherland, Plácido Domingo og andre. Hans repertoire omfatter hele det italienske repertoire fra bel canto til verisme, men hans klangfulde stemme, sikre teknik og dramatiske evner vises bedst i Verdiroller, især som Rigoletto, Macbeth, Trubaduren, flere andre og som Falstaff. Han har sunget rollen som Rigoletto mere end 400 gange. Leo Nucci er stadigvæk aktiv og her i 2016 som Nabucco.

Giulio Pelligra er italiensk tenor. Han karriere startede i 2006, og han synger rundt om på de europæiske operascener, mest i det italienske repertoire. Han er vinder af flere konkurrencer og omtales rosende.

Orlin Anastassov er bulgarsk bassanger med en aktiv international karriere i bashovedroller. I 1999 vandt han konkurrencen Operalia. Han optræder ofte som bassolist i Verdis Requiem. Han er fast gæst på de største operahuse i verden.

Na'ama Goldman er israelsk sopran. Hun har optrådt som solist i mange koncerter med alle førende israelske orkestre. Hendes repertoire inkluderer Charlotte i Werther (Massenet), Hansel i Hansel und Gretel (Humperdinck), Cherubino og Marcellina i Le nozze di Figaro (Mozart), Orlovsky i Flagermusen (J. Strauss), Giannetta i L'elisir d'amore (Donizetti), Lel i The Snow Maiden (Rimskij-Korsakov) og andre roller. Hun har også optrådt i koncerter i Zürich, Sydkorea, Berlin, Australien, London og Pesaro. Na'ama Goldman er modtager af Kulturfonden for Amerika og Israel.

Virginia Tola er argentinsk sopran. Hun formåede at tiltrække sig international opmærksomhed ved at vinde første- præmien i en international konkurrence i Oslo. Succesen her førte straks til koncerter i forskellige skandinaviske byer sammen med Oslo Filharmonikerne, under ledelse af sine lærere Marris Janssons og Marcello Viotti. Hun er en internationalt kendt sopran og blandt andet vinder af den internationale konkurrence Operalia, oprettet og organiseret af Plácido Domingo. Hun har desuden vundet tre priser: "Audience award", Zarzuela Award " og "Lloyd Rigler filantrop Award". Virginia Tola har siden optrådt på de store operascener rundt om i verden.

Billede af Nabucco fra den originale opførelse. I 2016 lå Nabucco som den 17' de mest opførte opera i verden.